

Pasiruošimo programa "Link LJD 2010"

2010 Vasaris
Atleidimas

Lietuvos jaunimo dienos 2010
Panevėžys

"Išvydęs jų tikėjimą, Jėzus kreipėsi į paralyžiuotąjį: 'Sūnau, tau atleidžiamos nuodėmės!'" (Mk 2, 5 eil.)

"Kaip jis drįsta taip kalbėti? Juk jis piktžodžiauja! Kas gi gali atleisti nuodėmes, jei ne vienas Dievas?!" (5-7 eil.)

"Bet, kad žinotumėte Žmogaus Sūnų turint galią atleisti žemėje nuodėmes..." (10 eil.)"

➔ Katechezė

Jaunystė - tai ne tik amžius, bet ir požiūris į gyvenimą. Jaunas tas, kuris „nerimsta“, ieško atsakymų į visus bekylančius klausimus, be to, viską nori išbandyti, „perleisti“ per savo patirtį. Jaunystei taip pat būdingas spontaniškumas, veržlumas, net gi sakyčiau heroiškas. Ko gero matėt filmą „Žaliosios gatvės banditai“? Ten, iš jaunystės užgimęs greitas reagavimas bei draugų pasiaukojimas yra gana akivaizdus, patrauklus ir aiškus. Pamaniau, toks jaunatviškas polėkis daug pasitarnautų šio mėnesio Morkaus evangelijos eilučių supratimui.

Evangelijoje rašoma, jog bičiuliai atnešė savo draugą prie Jėzaus. Kažin ar kiti imtųsi tokios avantiūros ir drįstų plėšyti stogus?

Tačiau, jaunos dvasios žmogus žino, kad jei draugui atsitiko nelaimė, tai aplinkinių nuomonė ar reakcija nebėra svarbi. Jėzus žavisis jaunuolių tikėjimu, kuris pasireiškia būtent DRAUGYSTĖJE. Kiekvienas iš mūsų galim taip sužavėti Dievą, ypač kai dėl draugo, esam pasiryžę nukelti stogus. Bažnyčia, kaip Senoji Venecija laukia, kad jos kanalus išvalytų tos veržlios ir žingeidžios jaunatviškos sielos, taip atgaivindamos miestą. Tiesa, taip yra ir su miestu vadinamu siela. Būtina turėti tikinčių draugų!

Mūsų vidiniame pasaulyje, kaip ir išoriniame yra daug paralyžiaus. Bet vidinis paralyžius sunkiau pastebimas, todėl ne visada ir atnešamas Jėzui. Jūs ko gero

suprantate, kad vidinis paralyžius tai, visų pirma, nuodėmė. Prieš pakeldamas paralyžiuotąjį ant kojų, Jėzus sako: „Sūnau, tau atleidžiamos nuodėmės“. Rašto aiškintojai, kurie sukiojosi Kafarnaume ir netgi atėjo prie tų namų, kur Jėzus skelbė žodį, sunerimsta. Manau, visi atėjusieji tikėjosi išvysti kokį nors stebuklą, tiesiai šviesiai akyse padarytą, bet čia pasikeitus veiksmų ir žodžių logikai, didysis stebuklas net nebepastebimas. Jėzaus galia atleisti nuodėmes, jiems tampa piktžodžiuavimu ir papiktinimu: „Kas gi gali atleisti nuodėmes, jei ne vienas Dievas?!“

Atleisti nuodėmes gali tik Dievas, - tą mes girdime ir šiandien, kai viešai prakalbame apie išpažintį. Kaip ir Rašto aiškintojai, daugelis netiki Jėzaus dievišku autoritetu, su kuriuo jis siuntė savo mokinius į pasaulį sakydamas: „Imkite Šventąją Dvasią. Kam atleisite nuodėmes, tiems jos bus atleistos, o kam sulaikysite, - sulaikytos“ (Jn 20, 22-23). Šalia šių žodžių norisi jus užtikrinti: kunigai, kurie tęsia mokinių pasiuntinystę ir veikia Jėzaus vardu, neteikia atleidimo vien savo žmogiška galia. Taip, žmogiškai atleisti, nors be dieviškos malonės atleidimas iš viso vargu ar įmanomas, esam raginami kiekvieną kartą kai meldžiamės „Tėve mūsų“

malda, bet kunigas turi Dievo jam suteiktą galią atleisti mums patiems. Patys sau atleisti, be Jėzaus, mes negalim. Sakau, be Jėzaus, nes ne kunigas kaip toks nuodėmes atleidžia, bet Dievas per kunigą, panašiai kaip ir gyvybę Dievas teikia per tėvus gimdytojus. Be to, tik Dievas tegali neteisdamas suprasti žmogaus širdies gelmes, apipintas įvairiausių apgailėtinių aplinkybių, ir parodyti jai gailingumą neturintį ribų.

Einant išpažinties, kunigo bijoti nereikia, jį tiesiog reikia protingai ir kruopščiai pasirinkti. Juk pirmiausia ko norim atsiverdami kitam, tai žinoti ar jis bus tėviškas, ar patikimas. Eidami išpažinties visada prisiminkite, kad einate pas Tą, kuris mums sako: „nėra didesnės meilės, kaip gyvybę už draugus atiduoti“ (Jn 15, 13). Jis tai įrodė ant kryžiaus, atiduodamas savo gyvybę už kiekvieną, kurį kaltė graužia iki nugaros niežtėjimo. O tie, kurie patyrėme, žinome koks yra džiaugsmas kai išgirsti tą žodį it balzamą: „Tu mano draugas, aš tau atleidžiu“. Net jei tėvai yra draugiški ir su meile taria: „Sūnau, tau atleista“, atleidimo pilnatvė gaunama tik iš Dievo. Neatleidimas visada skatina pyktį, kerštą, apatiją, o kai žinai, kad tau atleista, tada atjaunėji, nori vėl viską pradėti iš naujo. Išpažintis

visada yra galimybė atjaunėti, tik reikia praplėsti savo širdies stogą ir nuleisti paralyžių iki gydančio Jėzaus širdies. Kunigui įvardinus, kad atleidimas įvyko, tampam vėl kūrybingi, nes nėra kliūčių, ir dar sakyčiau, atleidimas įsuka į perkeistą gyvenimą, jei norim, net iki svaigulio. Nuodėmė nutraukia bendrystės ryšį su Dievu, su kitais ir net su savimi, o susitaikymas dovanoja pasikeitimą. Dievas turi

galią ne tik gydyti, bet ir parodyti kur galima ar reikia keistis.

Nuodėmė kelia grėsmę tikrajai, ne fizinei, jaunystei – ji siekia viską užgesinti. Užgęsta mintys, svajonės, mąstymas, tikėjimas. Kaip vienas kunigas sakė: „Tikėjimas, kaip laužas– nekūrensi, nedegs“. Tad pirmyn, vieni ar su bičiuliais, į priekį, kad ir per stogą, bet pas Dievą, kuris moko, gydo, atleidžia tarpininkaujant Bažnyčiai.

➔ Klausimai-atsakymai

Kaip skirt, kur nuodėmė, kur ne?

Pradėsiu labai pranciškoniškai: nuodėmė ten, kur sužeidžiama meilė. Kai vietoj meilės į pirmą vietą atsistoja egoistiškasis Aš, man, dėl manęs... veiksmų, žodžių ir minčių tvarka pasikeičia. Nebe Dievas vadovauja mano gyvenimui, bet aš pats. Galbūt toks žmogus ir manys darantis teisingumą aplink save, bet toks teisingumo nešimas, be meilės, būs tik dar syki panašus į kryžiaus karus, už kuriuos šiandien visi atsiprašome.

Tokią nemeilę mes dažniausiai parodom kitam, kuris man trukdo vien dėl to, kad jis kitoks; bet taip pat, su tokia nemeile, mes skaudinam ir Dievą, ir net save pačius. Kai aiškiai

suprasdami ir jokių aplinkybių nespaudžiami leidžiam blogiui įvykti, ar jis būtų fizinėj, ar moralinėj plotmėj, o gal net užsilikęs tik širdy, – tai ir yra nuodėmė.

Kai gavę dievišką ir žmonių atleidimą tebesikankinam, graužiam save, tai bus tik skrupulai. Taip pat skrupulingai galim galvot, kad kiekvienas kito žmogaus neigiamas žvilgsnis į mane, tai yra mano blogų darbų pasekmė; tuomet daug teisinuosi ir atsiprašinėju iki kol save įtikinu, kad viską ką darau yra neteisinga. Tačiau nuo to nebuvo net šventieji apsaugoti. Todėl ruošiantis išpažinčiai geriau pasitelkti širdį ir protą, nei jausmus.

Kodėl neužtenka susitaikymo

tarpusavyje?

Galbūt mes patys nejaučiam, kaip kiekvieną kartą supykę ant savo brolio, paskleidę gandus apie jį ir t.t., sugriaunam tą pirmą pradę harmoniją, kurios Dievas troško kurdamas pasaulį. Mes net nenutuokiam kiek pasekmių prižarstom vienos ar kitos nuodėmės pasekoje. Galiu aš atsiprašyt brolio už apkalbas, bet žiūrėk, tomis apkalbomis jau gyvena aplinkiniai ir sunku kartais beišlyginti padarytą žalą. O ir patį Dievą mes pajuokiam, kai tyčiojamės iš kito žmogaus, kad ir kaip intelektualiai tai vyktų. Dievas nesukūrė šiukšlių, visi žmonės yra jo vaikai. Ir labai subtili detalė, reikalinga įsisąmoninimo, kad teisti galime tik darbą, veiksmą, žodį, bet ne patį žmogų. Taigi, tos dieviškos ir ne vien žmogiškos tvarkos griovimas, su visom nenorėtom pasekmėm, šaukiasi ne vien žmogiško atsiprašymo, bet ir dieviško gailėstingumo. Tik Dievas gali išrauti nuodėmę su visomis jos šaknimis. O mes galime tik melsti ir ieškoti kaip sugražinti žmogišką pasitikėjimą, atsilyginti už skriaudas ir nebekartoti kvailysčių.

Kas keičia nuodėmingos prigimties norus? Ar vien atsiprašymas ir atleidimo gavimas?

Reikia būt įsimylėjusiu, kad kažką keistum dalykuose, su kuriais apsipratęs. Reikia motyvacijos stipresnės už tave patį, reikia noro. Labai dažnai žmonės atsiprašo ir toliau gyvena kaip papuola, sakyčiau paviršutiniškai; gal ir mes patys taip esam sakę: nespėjau nueit nuo klausyklos ir vėl varau į nuodėmę. Ir iš tiesų kartais nuodėmės tampa įpročiais, ydomis ir tokiu atveju mes tik stebinam tuos, kurie mato mus einančius išpažinties, o visai nepasikeičiančius.

Manau, kad pasigilinus į visas išpažintį sudarančias dalis (Katekizme 1450-1460 nr. – penitento veiksmai) ir profilaktiškai karts nuo karto apmąščius kryžiaus kelią (čia nejuokauju...) nuodėmingos prigimties norai pradės bent kiek keistis į dieviškos prigimties norus. Dievišką prigimtį kiekvienas gavom per krikštą.

Kuo panašus ir kuo skiriasi Dievo ir žmogaus atleidimas?

Kai Jėzus atleidžia, jis atleidžia veltui, prieš tai nei teisdamas, nei pažemindamas. Dievo atleidimo pavyzdžių pilnas Šventasis Raštas: žinomiau – apie sugautą nusidėjelę, kuriai Jėzus sako: „Aš tavęs nepasmerksiu. Eik ir daugiau

nebenusidėk“ (Jn 8, 11) ir apie Sūnų palaidūną (Lk 15). Į tokį atleidimą Jėzus kviečia ir mus, savo mokinius, kai į Petro klausimą kaip ir kiek atleisti, Jis atsako: „Aš nesakau tau – iki septynių, bet iki septyniasdešimt septynių kartų“ (Mt 18, 22). Žinoma, Dieve besąlyginis atleidimas eina išvien su begaline meile, tai priklauso Jo dieviškai prigimčiai. Tuo tarpu iš mūsų atleidimas visada reikalauja daug pastangų ir malonės. Tačiau tai labai krikščioniška ir tuo mes skiriamės nuo kitų religijų, kad priešų meilė bei atleidimas, mums žmonėms tapo įmanomu.

Iš kur žinot, kad palengvėjimas po išpažinties nėra vien psichologinis triukas?

Atleidimas gaunamas išpažinties metu yra realus ir tai yra patirtis, kurią mums padeda įvardinti kunigas išrišimo metu. Jis konstatuoja, kad mums gražinama Dievo vaikų laisvė.

Alfa kursą vedantieji žino tokį paskojimą apie du draugus. Vienas jų po studijų tapo teisininku, o kitas nusikaltėliu. Ir vieną dieną jie susitiko teisme. Vienam reikėjo vykdyti teisingumą, net jei jis ir mylėjo draugą, o pritaikyta bausmė prilygo 100.000 baudos. Tačiau po teismo, teisėjas nusivilko mantiją ir

kaip draugas, pats užrašė čekį skolai gražinti. Draugas sumokėjo draugui už jo kaltę. Mums, tikintiems Jėzumi Kristumi, kaltės panaikinimas vyksta kiekvieną kartą kai prieinu išpažinties. Ir tai yra faktas tikinčiajam.

Žinoma yra žmonių, kurie net ir po išlaisvinimo tebesijaučia vergais arba dar, tiems kuriems amputuoja koją, sako, kad tebejaučia net nupjautą kojos dalį. Čia gal ir yra įpinti psichologiniai dalykai.

Atleisti, ar tai reiškia – užmiršti?

Šiam klausimui atsakyti, parinkau keleta minčių iš Taize brolių pamąstymo šia tema, kuri randama klausime.

Egzistuoja žaizdos, kurių mes neužmirštame. Kai kuriose situacijose, kelias iš išgyjimą verčiau turi pereiti per padaryto blogio įsisąmoninimą, nei kad per jo užmiršimą. Tokiu būdu nevengiama pažvelgti į padarytą blogį, - jis vis tiek išlieka, - tačiau jo nenuslėpdami galime leisti meilei viską perkeisti ir leisti perkeisti save pačius.

Tam, kuris atleidžia, atleidimas reiškia kovą prieš savo paties pyktį. Vidinis įkarštis nebesukelia žiaurios / stiprios reakcijos, bet veda į vidinį perversmą: o tai ne kas kita kaip – paaukoti savo teisingumą tam, kad

žengti žingsnį link to, kuris nusidėjo. Sunkiausia tada, kai kančią sukelia tie, kuriuos mes mylim. Kad priešas verčia mane kentėti, tai regis normali pasekmė, tačiau kaip sutikti kentėti tą kančią, kurią sukelia mano draugas (žr. Ps 55, 13-15)?

➔ Asmeninė piligrimystė

Šv. Rašto ištraukos

„Išvydęs jų tikėjimą, Jėzus kreipėsi į paralyžiuotąjį: ‘Sūnau, tau atleidžiamos nuodėmės!’ “ (Mk 2, 5 eil.)

„Kaip jis drįsta taip kalbėti? Juk jis piktžodžiauja! Kas gi gali atleisti nuodėmes, jei ne vienas Dievas?!“ (5-7 eil.)

„Bet, kad žinotumėte Žmogaus Sūnų turint galią atleisti žemėje nuodėmes...“ (10 eil.)“.

Klausimai apmąstymui

- Ar norėti atleisti ir nekeršyti yra natūralu mūsų žmogiškai prigimčiai? Ar pats esu išgyvenęs atleidimą, kuomet man buvo atleista už konkrečią nuodėmę? Ar įmanomas visiškas atleidimas ir susitaikinimas be Dievo pagalbos?

- Kaip atrodytų Tavo gyvenimas ir kasdienybė, jei juose

Kiekvienas meilės ryšys palieka atviras duris į pažeidžiamumą, tai yra į galimybę būti sužeistam. Prisiminkim, nepabėgę nuo šio pažeidžiamumo, mes jau atveriamė duris atleidimui.

nebūtų vietos gailėstingumui ir atleidimui? Ar tiesa, kad atleisti yra svarbiau nei būti teisiu?

- Kas man gali padėti netapatinti savęs ir kitų su tais veiksmais ir žodžiais, kuriais vieni kitus sužeidžiame? Ar pajėgčiau savo priešuose išvelgti konkrečių gėrį ir jį įvardinti sau bei jiems?

- Ką reiškia gailėtis už nuodėmes?

Maldos intencijos

- Padėkok Dievui už beribį gailėstingumą, kurį Jis dovanoja aukodamas savo Sūnų Jėzų už Tavo ir kitų žmonių kaltes. Prašyk, kad Dievas aiškiai leistų suvokti, jog už Tavo ir kitų kaltes jau yra sumokėta ant kryžiaus, ir kad “Dievui nėra negalimų dalykų” (Lk 1, 37).

- Melskis už konkrečius savo priešus – žmones, kurie tave žeidžia

ar išduoda ir aukok patiriamą skausmą už juos. Labai paprastai maldoje prašyk, kad Dievas juos laimingų ir jiems atleistų, net jei pats šiuo metu atleisti nepajėgi ir nenori. Melsk, kad Šventoji Dvasia ateitų Tau į pagalbą atleisti sau pačiam už kitiems padarytą blogį.

Užduotis – praktinis pasiūlymas

1. Popieriaus lape surašyk žmonių vardus, su kuriais kažkada konfliktavai, bet dabar esate geri pažįstami arba net draugai. Dėkodamas už tai, prie kiekvieno vardo parašyk, Pvz.: „Jis / ji dabar (vėl) mano draugas (ė), ačiū Tau, Jėzau“

2. Žiūrėk: Jėzus, kentėdamas ant kryžiaus nešaukė savo budeliams „Vyrukai, aš jums atleidžiu, viskas o.k.“ Jėzus, būdamas tikras Dievas bet ir tikras žmogus tą akimirką atleisti galėjo tik pakludamas Tėvui: „Tėve, atleisk jiems, nes jie nežino, ką darą“. (Lk 23, 34)

Dažnai išdavysčių ir įžeidimų priežastys būna bjaurios – pavydas, puikybė, neapykanta ir t.t.

Bet kartais mes vieni kitus sužeidžiame dėl nežinojimo ar nesupratimo. Kartais pasakome piktesnį žodį paprasčiausiai dėl to,

kad esame pavargę ar alkani.

Todėl kitoje lapo pusėje surašyk vardus tų, kuriems dabar nepajėgi atleisti, pradėdamas nuo pačių artimiausių (Tėvų, giminių, draugų, klasiokų, bendradarbių ir t.t.). Rašydamas šiuos vardus gali kartu su Jėzumi tarti: „Tėve, atleisk jam / jai, nes aš dar nepajėgiu“ arba „nes jis / ji nesuprato ką daro“. Jei turi drąsos, gali pabandyti įvardinti ir priežastį, kodėl, tavo manymu, tas žmogus vienaip ar kitaip pasielgė. Kodėl tu su kitais vienaip ar kitaip pasielgi.

Bėgant laikui ieškok būdų, kaip antros lapo pusės vardus perkelti į pirmą pusę. Atmink, kad visų pirma turi stengtis atleisti sau pačiam. Dievas te laimina!

➔ Bendruomenės prisistatymas

Tiberiados bendruomenė ir Šv. Damijono maldos grupės

Tiberiados bendruomenė

Tiberiados istorija prasidėjo mažame Lavaux – Sainte – Anne kaimelyje, Belgijos pietuose. Brolis Morkus, Tiberiados bendruomenės įkūrėjas, pasirinko Palestinoje, Genezarete, esančio ežero pavadinimą – Tiberiada. Tokiu būdu 1979 m. balandį „gimė“ Tiberiados bendruomenė.

Bendruomenės dvasingumas remiasi Šv. Pranciškaus Asyžiečio ir Šv. Teresės iš Lisieux mokymais. Taip pat bendruomenei yra labai svarbus Šv. Serafimas iš Sarovo. Brolis Morkus nuolat ragina gyventi paprastumo ir pasitikėjimo dvasioje, kad bendruomenės tarnystė kurtų vienybę ten, kur Viešpats siunčia.

Šiandien daugiau nei trisdešimt brolių ir seserų iš Belgijos,

Prancūzijos, Latvijos ir Lietuvos atsiliepė į Kristaus kvietimą: „Eik ir sek paskui mane!“ šioje bendruomenėje.

Tiberiada pasiekė ir Lietuvą...

Prieš devynerius metus keturi belgai vienuoliai įsikūrė tarp miškų ir Zarasų rajone. Į Lietuvą broliai pirmą kartą atvažiavo 1991 metais. Lietuviai, sutikti Paryžiuje, juos pakvietė į ateitininkų stovyklą. Broliai ėmė lankytis Lietuvoje kiekvieną vasarą, rengė stovyklas jaunimui, šeimoms, studijavo lietuvių kalbą, kultūrą. Gavę kvietimą iš vyskupo, 1994-aisiais vienuoliai pradėjo kurtis Baltriškėse, o nuo 2001-ųjų šioje vietoje pradėjo gyventi nuolat.

Kas yra Švento Damijono maldos grupė?

Daugelis jaunuolių, susipažinę su Tiberiada, troško gilinti santykių

su Kristumi ir tuo pačiu palaikyti ryšį su bendruomene. Taip gimė Švento Damijono maldos grupės.

Jaunuoliai kartą per savaitę susirenka kartu melstis bei dalintis savo tikėjimu. Šv. Damijono maldos grupė yra vieta, kur prisikėlęs Kristus ugdo savo sekėjus Šv. Pranciškaus pavyzdžiu.

Kodėl būtent Švento Damijono maldos grupė?

Vienas iš Tiberiados bendruomenės globėjų - Šv. Pranciškus - labai mėgo Šventojo Damijono koplyčią, kurioje dažnai sustodavo bei kontempliuodavo Kristų tyloje. Joje atsiliepė į

Šeiminingo kvietimą eiti ir atstatyti begriūvančią bažnyčią. Būtent toks yra Švento Damijono maldos grupės šūkis: „Eik ir atstatyk mano bažnyčią!“

Malda su Švento Damijono maldos grupe

Kristus žengia pirmą žingsnį, Jis laukia mūsų. Malda Šventajai Dvasiai, šlovinimas bei adoracija ruošia mus susitikimui su Gyvuoju Kristumi. Maldos intencijos, kurios dažniausiai išsakomos garsiai, leidžia augti broliškoje meilėje bei maldoje vieniems už kitus. Evangelijos skaitymas paruošia sekmadienio šv. Mišioms. Maldos metu giedamos giesmės, kurios kviečia šlovinant įžengti į Dievo linksmybę.

Ne tik malda...

Mūsų buvimas kartu nesibaigia, o tik prasideda maldos grupėje. Daug laiko praleidžiame kartu, o kai nesusitinkame, mus sujungia malda.

Kartu su maldos grupe dalyvaujame religiniuose renginiuose, savanoriaujame ar patys juos organizuojame, rengiame šventinius vakarus, statome spektaklius apie įvairius šventuosius. Visi kartu važiuojame ir dalyvaujame Tiberiados bendruomenės organizuojamose

stovyklose.

Kasmet rengiame Šviesos kelią, kad kiekvienas galėtų kuo džiaugsmingiau ir giliau priimti bei išgyventi Jėzaus Kristaus Prisikėlimą.

Taip pat krikščioniškai „tūsinamės“: žaidžiame frisbee, sutinkame kartu naujus metus,

➔ Liudijimas

Pirmoji mano pažintis su atleidimu įvyko prieš kelis metus, kada į Lietuvą, joanitų vienuolynan skaityti paskatų atvyko prancūzė misionierė, santykių konsultantė Marie Maquaire. Kelias dienas lektorė vizualiai rodė, kaip „veikia“ žmonių tarpusavio santykiai, kas juos nuodija, o kas atgaivina ir daro tvirtesnius. Klausydama buvau visiškai priblokšta: tie sunkumai, kuriuos patiriu bendraudama su žmonėmis, ateina iš mano vaikystės, iš santykių su tėvais. Nesu atleidusi tėvams ir šita nuoskauda temdo visus naujus santykius, draugystes. O kai kurie nauji ryšiai būtent dėl ano vidinio sužeistumo net negali užsimegzti ar pasidaryti brandūs bei nuoširdūs. Taigi įtuntuomet supratau, kad atleidimas yra gyvybiškai svarbus ir kiek įmanydama stengiausi tai įgyvendinti. Norėjau kuo greičiau išsivalyti savo vidų

einame į piligriminiuos žygius.

Mūsų nuolatiniais palydovais būna – Jėzus, San Damiano kryžius ir begalinis džiaugsmas dėl nuostabių Viešpaties darbų.

„Aš jums tai kalbėjau, kad jumyse būtų manasis džiaugsmas ir kad jūsų džiaugsmui nieko netrūktų.“
Jn 15, 11

nuo senų nuoskaudų, neatleistų įžeidimų, kad galėčiau bliviai ir šviesiai žiūrėti į tai, kas vyksta čia ir dabar. Deja, nebūdavo nieko skaudesnio, kai jau tarsi man susitarus su savimi ir išsakius tėvams, kad atleidau, manyje vėl išlysdavo nepaaiškinamas pyktis, pavydas, nusivylimas.

Tačiau, tikroji mano draugystė su atleidimu užsimezgė dar kiek vėliau - per „Marijos radijo“ penktojo gimtadienio šventę, praėjusių metų rugpjūtį. Sėdėjau tada prie stalelio ir kalbėjausi su devynerių metų mergaite. Ji vis klausė manęs, ar nupirksiu ką nuo stalelio, ar paaukosiu į Marijos radijo aukų dėžutę, kad ji galėtų užrašyti mane į sąrašą. Reikėjo kažką... Dėl mergaitės. Ant stalelio tebuvo keli informaciniai lapeliai ir plonytė, maža knygelė - „Atleidimo malda“.

Kainavo du litus. Tai ir paėmiau. Viduje juokiausiu dėl „sutapimo“ – dar prieš kelias minutes, kalbėdama su viena moterimi, buvau leptelėjusi: „Aš nemoku atleisti...“

Trisdešimties puslapių knygelėje buvo pateikta atleidimo maldos atsiradimo istorija, pati malda, keli liudijimai žmonių, kurie pagal autoriaus, amerikiečio kunigo Roberto de Grandis patarimus, meldėsi šią maldą trisdešimt dienų. Ėmiau ir aš kas vakarą skaityti maldą, kurioje prašoma Kristaus, kad jis suteiktų jėgų atleisti tėvui, motinai, broliams ir seserims, giminaičiams, darbdaviui ir bendradarbiams, kitokių pažiūrų žmonėms, specialistams, visiems kurie įskaudino. Taip pat, kas mane ypač palietė, maldoje prašoma padėti atleisti Bažnyčiai, kunigams, dvasios vadovams, maldos grupėms ir... Dievui. Tam, kuris viską sukūrė ir kuriam iki šiol drįsau tik dėkoti už tai, kas duota... „Tėve, atleidžiu Tau tuos visus atvejus, kai mirtis aplankė mano šeimą: kritinius atvejus, finansinius sunkumus ir tuos įvykius, kuriuos laikiau tavo bausme...“ – tokie vieni pirmųjų maldos sakinių. Tai mane palietė – atleisti tai, ką skaudaus patyriau ir ką priskyriau Dievo veiksmui.

Bet dar daugiau ramybės ir tvirtumo patirdavau, kai

skaitydavau tas eilutes, kurios kalba apie atleidimą sau: „Mano Viešpatie, atleidžiu sau savo nuodėmes, kaltes bei silpnybes ir visą tą blogį, kuris manyje susikaupęs, tai, ką aš laikau ydomis, blogiu. <...> Tatai Tu man jau atleidai per Atgailos sakramentą, šiandien aš tai atleidžiu pati sau“. Kažkoks akmuo, tvėręs mane nuo manęs pačios ir viso pasaulio per centimetrą pasislinko į šoną, palikdamas daugiau erdvės ir laisvės susitaikinimui mano viduje. Tikrai, mažas stebuklas įvyksta kiekvieną kartą, kai skaitau atleidimo maldą, net jei tai tūkstantasis kartas...

Galiausiai, man pasidarė aišku, kad atleidimas – tai kasdienis dalykas. Ir ne vienkartinis, bet nuolatinis, be ribų. Atleisti – tai mylėti, priimti kitą tokį, koks jis yra. Tai pripažinti, kad jo aštrūs kampai įrėžė ir įskaudino, bet kartu suprasti, kad kampų gludinimui turime visą gyvenimą, kad pokyčiai žmogaus (taip pat ir mano pačios) viduje neįvyksta per vieną dieną. Be to, ir nereikia, kad kitas būtų toks, kaip man patogu. Juk tada būtų taip neįdomu gyventi... Kaip sakė brolis Arūnas Peškaitis viename pamoksle: įvairovė yra danguje, o pragare – vienvė ir nuobodumas.

Šiandien atleidimas man tapo gyvenimo būdu: tai reiškia ne tik atleisti mane įskaudinusiems, bet ir

priimti Dievo atleidimą sau, priimti, kad esu sukurta tokia, kokia esu ir leisti Dievui veikti per tai.

Sigita

Veikla

Kiekvienas žmogus mūsų gyvenime yra Dievo dovana. Tik kartais nerandame laiko sustoti ir už tai padėkoti Dievui bei vieni kitiems. Taip ir jūs, savo pasiruošimo grupelėse, esate dovana vienas kitam. Dėl to kviečiame šio mėnesio susitikimo metu ypatingai dėkoti.

Tegu kiekvienas jūsų grupės narys iš spalvoto popieriaus išsikerpa tiek lapelių, kiek grupėje yra žmonių, neskaičiuojant jo paties (t.y. jei jūsų grupelė susideda iš 10 žmonių, tai kiekvienas turi turėti po 9 lapelius). Tuomet kiekvienas atskirai susitinka su visais grupės nariais. Susėdę kartu, vienoje lapelio pusėje trumpai užrašykite (geriausiai vienu ar keliais žodžiais) už ką dėkojate tam žmogui, o kitoje pusėje – ko linkite. Ir apsiukeiskite lapukais. Taip turite pasidalinti su visais grupės nariais. Susitikę su visais turėsite tiek pat lapelių, kiek pradžioje, tik su dėkojimais ir palinkėjimais.

Arba, tą pačią užduotį, radę drašos, galite padaryti ir šiek tiek

kitaip. Susėdę po du pasidalinkite, kuo vienas kitam esate įdomūs, svarbūs, taip pat galite prisiminti kažką iš kartu patirto įvykio. Tada padėkokite vienas kitam už įvairiausių dalykus (pvz., už praleistą laiką kartu, šypsenas, gerą žodį, pamokymą ir pan., kas tik šaus jums į galvą). Palinkėkite kažko, kas, jūsų manymu, tam žmogui būtų svarbu.

Visa tai geriausiai baigti bendra malda, dėkojant Viešpačiui, juk tai Jis veikia ir daro Savo meilės darbus per kiekvieną iš mūsų.

Atleidimo malda

Šio mėnesio tema yra atleidimas, todėl norime Jums pasiūlyti maldos formą, padedančią prašyti Dievo gailestingumo per brolių ir seserų atleidimą. Kviečiame šią maldą išgyventi Jūsų grupelės susirinkimo metu. Tik ramybė leidžia priimti Viešpatį į savo širdį, todėl trumpai stabtelėkite tyloje ir apmąstykite begalinį Dievo gailestingumą. Tuomet kiekvienas

iš Jūsų nuoširdžiai išstarkite šiuos žodžius garsiai:

Palaiminkite mane, šventieji broliai ir seserys, ir atleiskite man nusidėjėliui (-ei).

Ir visi kartu atsakykite:

Te Dievas Tau atleidžia, šventasis broli (šventoji sese).

Maldos prasmė:

Šią senovinę maldą brolis Morkus išgirdo viename Belgijos vienuolyne, esančiame netoli nuo Tiberiados ir ją pritaikė bendruomenės

maldoje. Broliai ir seserys meldžiasi ja kiekvienos naktinės maldos metu, o Šventojo Damijono maldos grupės – savo susitikimų metu.

Kiekvienas esame vadinamas šventuoju broliu ar šventąja seserimi, nes jau esame šventi Kristuje. Per krikštą mes tapome nauja esybe. Esame Kristaus išlaisvinti iš nuodėmės ir vis dėlto pašaukti į atsivertimą. Štai kodėl prašome savo brolių ir seserų atleidimo, nes nuolankiai pripažįstame savo nuodėmingumą.

➔ Atviro stogo diena

Vasario 9 d. (antradienį):

Kaune 18 val., Kristaus Prisikėlimo bažnyčioje (Žaliakalnio), Aukštaičių g. 4, sd.kaunas@tiberiade.lt, Dovilė tel. 860407806;

Vasario 10 d. (trečiadienį):

Vilniuje 18 val., Didžioji g. 32, Šv. Kazimiero bažnyčios kriptą, sd.vilnius@tiberiade.lt, Austėja tel. 868753799;

Šiauliuose 18 val., Šiaulių vyskupijos jaunimo centre, Vilniaus g. 247b, sd.siauliai@tiberiade.lt, Kristina tel. 861433446;

Vasario 11 d. (ketvirtadienį):

Radviliškyje 17.00 val., Švč. Mergelės Marijos Gimimo bažnyčios klebonijoje, Maironio g. 10, sd.radviliskis@tiberiade.lt, Aiste tel. 862572309;

Pasvalyje 19 val., klebonijoje, sd.pasvalys@tiberiade.lt, Vytautas tel. 862890721;

Vasario 12 d. (penktadienį):

Utenoje 17.00 val., Dievo Apvaizdos bažnyčioje, Aušros g. 78, sd.utena@tiberiade.lt, Monika tel. 862467187.

Vasario 14 d. (sekmadienį):

Panevėžyje Šv. Petro ir Povilo bažnyčioje po 10.30 val. Šv. Mišių, sd.panevezys@tiberiade.lt, Gabija tel. 861121770

Norintys dalyvauti, prašome registruotis nurodytais kontaktais.
Esate visi labai laukiami!

Taip pat galite žvilgtelti į Tiberiados bendruomenės ir Šv. Damijono maldos grupės pristatymą:

http://www.youtube.com/watch?v=_eYpLDil_qE

Brangieji,

Kreipiamės šiandien į Jus prašydami užtarti malda artėjančias Lietuvos jaunimo dienas 2010 „Kelkis ir eik!“ (Mk 2,1-12). Jos įvyks paskutinį birželio savaitgalį Panevėžyje.

Trokštame, kad šis jaunimo susitikimas visų pirma būtų dvasinis ir visos Lietuvos Bažnyčios įvykis. Be visų rūpesčių ir darbų, kuriuos ruošdamiesi turime atlikti, norime Viešpačiui patikėti kiekvieną jauną žmogų, kurį Jis nori prakalbinti.

Maldos akcija už artėjančias jaunimo dienas prasideda spalio 1, Šventosios Teresėlės, praėjusių LJD 2007 globėjos, dieną ir tęsis iki pat birželio 26 dienos. Kiekvienas mėnuo turi savo ypatingą intenciją, kurią prašome prisiminti savo bendruomenės maldos susirinkimuose ar švenčiant Eucharistiją.

Melskimės vieni už kitus, kad Viešpats mus visus neštų ir kad išmoktume nešti vienas kitą.

*Lietuvos Vyskupų Konferencijos jaunimo pastoracijos vardu,
Pirmininkas Vyskupas Rimantas Norvila*

Dieve, mūsų Tėve, pašvenčiame Tau Lietuvos jaunimo dienas 2010 Panevėžyje. Mes pasitikime Tavimi ir Šventojo Kazimiero užtariamai meldžiame: Už dar nežinančius apie LJD. Uždeki jaunimą troškimu dalintis šia žinia su visais, kuriuos Tu nori pakviesti švęsti kartu.

➔ Malda už Lietuvos Jaunimo Dienes 2010

Jėzau, Dievo Sūnau,
tikras Dieve ir tikras žmogau, / Pažvelki į mus!

Jėzau, su mumis esantis,
mums gyvenimo žodį skelbiantis,
besąlygiškai mus priimantis, / Kvieski mus!

Jėzau, Mūsų draugus įkvepiantis,
Mūsų tikėjimu pasitikintis,
Mūsų tikėjimu besistebintis, / Lauki mūsų!

Jėzau, Į mūsų troškimus atsiliepiantis,
Turintis galią atleisti nuodėmes,
Mums malonę dovanojantis, / Drąsinki mus!

Jėzau, kviečiantis keltis ir eiti,
pastatantis mus ant kojų,
gydantis mūsų negalias, / Pakelki mus!

Jėzau, perprantantis mūsų širdies sumanymus,
įžvelgiantis mūsų širdies troškimus,
mums tiesą atskleidžiantis, / Pasigailėki mūsų!

Jėzau, mus į tikruosius namus parvedantis,
Mus į gyvenimą sugrąžinantis,
Dangų dėl mūsų praplėšiantis, / Lydėki mus!

Jėzau, Tu esi mūsų Viešpats, Gyvojo Dievo Sūnus,
Didžiausios nuostabos, dėkojimo ir šlovinimo vertas. Amen.